

(Te Deum) Téged, Isten dicsérünk, * téged Úrnak ismerünk.

Téged, örök Atyaisten * mind egész föld áld és tisztel.

Téged minden szép angyalok * Kerubok és Szeráfkarok.

Egek és minden hatalmak * szüntelenül magasztalnak.

Szent vagy, szent vagy, * erősséges szent Isten vagy!

Nagyságoddal telve ég, föld,* dicsőséged mindent betölt.

Téged dicsér, egek Ura * apostolok boldog kara.

Dicséretes nagy próféták * súlyos ajka hirdet és áld.

Jeles mártírseregek * magasztalnak tégedet.

Vall tégedet világszerte * szent Egyházad ezerszerte.

Ó Atyánk, téged *s mérhetetlen nagy Fölséged.

S azt, ki hozzánk tőled jött le * Atya igaz Egyszülöttje.

És áldjuk veled * Vigasztaló Szentlelkedet.

Krisztus, Isten Egyszülöttje * Király vagy te mindörökre.

Mentésünkre közénk szálltál * szűzi méhet nem utáltál.

Halál mérgét megtiportad * mennyországot megnyitottad.

Isten jobbján ülsz most széket: * Atyádéval egy fölséged.

Onnan leszel eljövendő: * mindeneket ítélendő.

Téged azért, Uram, kérünk,* mi megváltónk, maradj velünk!

Szentjeidhez végy fel égbe * az örökös dicsőségbe!

Szabadítsd meg, Uram, néped, * áldd meg a te örökséged!

Te kormányozd, te vigasztald * mindörökké felmagasztald!

Mindennap dicsérünk téged, * szent nevedet áldja néped.

Bűntől e nap őrizz minket * és bocsásd meg vétkeinket!

Irgalmazz, Uram, irgalmazz; * híveidhez légy irgalmas!

Kegyes szemed legyen rajtunk * tebenned van bizodalunk.

Te vagy Uram, én reményem, * ne hagyj soha szégyent érnem!

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI
ÉRTESÍTŐJE

2016. június 19. IX. évf. 24. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-140

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

Évközi 12. vasárnap

Evangélium

Amikor egyszer Jézus egyedül imádkozott, és csak tanítványai voltak vele, megkérdezte tőlük: „Kinek tartanak engem az emberek?” Ők így válaszoltak: „Van, aki Keresztelő Jánosnak, van aki Illésnek, mások szerint viszont a régi próféták közül támadt fel valaki.” Ő tovább kérdezte: „Hát ti kinek tartotok engem?” Péter válaszolt: „Az Isten Fölkentjének.” Jézus rájuk parancsolt, hogy ezt ne mondják el senkinek. Majd hozzáfűzte: „Az Emberfiának sokat kell szenvednie. A vének, főpapok és írástudók elvetik őt, megölik, de harmadnapra feltámad.” Amikor már sokan gyűltek köréje, ezt mondta: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap, és úgy kövessen. Mert aki minden áron meg akarja menteni életét, elveszíti azt. Aki pedig elveszíti életét érettem, megmenti azt.”

Nyári pihenés, szabadság

„Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kisé.” Márk 6,31

Elkezdődött az első nyári hónap. Már maga a szó: nyár, általában kellemes érzéseket vált ki belőlünk. A nyár a várva várt pihenés alkalma. Diákok, és a munkától megfáradtak számára egyaránt a feltöltődés ideje. Júniusban már általános téma, hogy ki mikor megy szabadságra, mit csinál nyáron, hol és hogyan nyaral. Azt gondolom, érdemes ezen szentírási szakasz fényében elgondolkodnunk azon, hogy mi értelme van a nyaralásnak, illetve hogyan lehet értelmesen nyaralni.

Amikor a kiküldött tanítványok visszaérkeztek a szolgálatból, Jézus így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kisé.” Jöjjetek velem - mondta Jézus az apostoloknak, mert Krisztus követése nem ért véget a szolgálat, a tanulás, a munka befejeztével. Valaki egyszer azt mondta, hogy szívesen beiktatna néhány szabadnapot a kereszténységébe. Vagyis néhány napra felfüggesztené a Krisztussal való kapcsolatát. Ma sok templomba járó ember, amikor szabadságra megy, szabadságolja a hitét is. Pedig, akik Jézust Uruknak vallják, azoknak az egész életük, tehát a pihenésük is valamiféleképpen más, legalábbis más kellene hogy legyen. A nyári vakáció a hívő ember számára nem jelentheti azt, hogy akkor olyasmi is szabad, ami máskor nem. A pihenés nem azért van, hogy meglazuljon vagy megszakadjon az embernek Jézussal a kapcsolata. Éppen az ellenkezője ad értelmet a pihenésnek, ha közben a meglazult vagy megszakadt kapcsolat a megváltó Krisztussal ismét a helyére kerül. Ha így történik, akkor a pihenés ideje a felüdülés idejévé lesz, mert közben az Isten „erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.” (Iz 40,29)

Tehát Jézus személye, az Ő jelenléte képes igazán értelemmel megtölteni a nyaralás idejét is. Olyan sokszor halljuk, amint Jézus szavait idézik: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28) Higgyük is el végre, amit Jézus mond! Isten Jézusban nem „csupán” örök életre buzgó vízforrást fakasztott fel számunkra, hanem egy olyan gyógyító erejű forrást is, amelyből, ha merítünk, az már itt a földi életben is gyógyít, felüdít, felfrissít.

Jézus egy lakatlan helyre hívta pihenni a tanítványokat. A „lakatlan hely” az emberektől távol eső környezet jellegzetessége pedig a csend. Igazán megállni Isten előtt csak elcsendesedve lehet. A ma élő modern ember életéből eltűnt a csend. Pedig ez nem pénzkérdés, mégis nagyon elszegényedtünk ezen a téren. Talán semmi nem hiányzik jobban a csendnél ennek a társadalomnak, amelyben ennyi kimerült, felmorzsolts idegállapotban szenvedő lelki beteg van. Sokkal több csendességre van szükségünk, és erre kitűnő alkalom lehet a nyaralás, vagy egy kirándulás a természetben...

A Te Deum az Egyház legrégebb, egyben legszebb magasztaló hálaadó éneke. A IV. században keletkezett, sőt egyes részei, elemei még korábbra, a vértanúk korába vezethetők vissza. A szöveg a zsoltárok költészetéhez hasonlóan magasrendű, emelkedett próza, rím és szabályos ritmus nélkül, mégis szárnyaló, ünnepélyesen egyszerű nyelven, mint a Biblia és a liturgia többi szövegei is.

A Te Deumot őseink gyakrabban énekelték, mint manapság szokásos. Ezzel is arra nevelték magukat, hogy a liturgia szellemében Isten imádását tartsák a legszebb, az emberhez legméltóbb foglalatosságnak, abba egész önátadással bekapcsolódjanak.